

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง วิจัยจำคำแบบสัมพันธ์ความหมายและแบบเสียงพ้อง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ สรุปได้ดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมาย

เพื่อศึกษาวิธีการที่เกิดขึ้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ใ้ช่วยในการจำคำว่ามีลักษณะแตกต่างกันอย่างไร

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ทั้งชายและหญิง จำนวนอันละ ๓๐ คน รวมทั้งหมด ๖๐ คน ปีการศึกษา ๒๕๑๑ จากโรงเรียนวัดบางพราน ต.ศรีพราน อ.แสวงหา จ.อ่างทอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

คำที่มีความหมายและเป็นคำพยางค์เกี่ยว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างรู้จัก และเข้าใจแล้วจำนวนทั้งหมด ๑๖๐ คำ แบ่งคำเหล่านี้ออกเป็น ๔ ประเภท คือ

๑. คำที่เ้าเกิดเรียน หรือต้องการเ้าจำ จำนวน ๕๐ คำ
๒. คำที่เ้าเสียงพ้องกับคำที่เรียน จำนวน ๕๐ คำ
๓. คำที่เ้าความหมายสัมพันธ์กับคำที่เรียน จำนวน ๕๐ คำ
๔. คำที่เ้าเกี่ยวกับคำที่เรียนทั้งการออกเสียงและความหมาย จำนวน ๕๐ คำ

วิธีการเลือกคำ

๑. การเลือกหาคำ

เลือกคำที่มีความหมายและคำพยางค์เดียวจากหนังสือประกอบการเรียน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างกำลังเรียน และเรียนมาแล้ว และหนังสือประมวลคำที่เกิดขึ้นแรกเริ่มเรียน รู้จักแล้วของกระทรวงศึกษาธิการ มาหาคำดังกล่าว

๒. พิมพ์แบบสอบถาม

แบ่งคำออกเป็นประเภทต่าง ๆ คือ คำที่ให้เรียน คำเสียงพ้องกับคำให้เรียน คำมีความหมายสัมพันธ์กับคำให้เรียน และคำกลาง ๆ พิมพ์เป็นแบบสอบถาม เพื่อให้เด็กชั้นประถมปีที่ ๒ วัดบ้านแก จำนวน ๓๔ คน เลือกโดยมีตัวเลือก ๔ ตัว ให้เลือกคำประเภทต่าง ๆ

๓. เกณฑ์การเลือกคำ

นำแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนนเพื่อเลือกคำ โดยเลือกเอาคำที่มีความถี่สูงสุด แต่ถ้ามความถี่กระจายกันออกไป จะจับสลากเอาเฉพาะคำใดคำหนึ่ง เมื่อได้คำที่ต้องการแล้วนำคำมาทำเป็นฟิล์มสไลด์ ๒ ชุด คือ ชุดให้เรียน จะเป็นฟิล์มสไลด์แผ่นละ ๑ คำ จำนวน ๔๐ แผ่น และชุดทดสอบจะเป็นฟิล์มสไลด์ แผ่นละ ๔ คำ จำนวน ๔๐ แผ่น

การดำเนินการทดลอง

ทดลองทีละคน โดยให้ผู้รับการทดลองแต่ละคนดูสไลด์คำที่ให้เรียน คำละ ๕ วินาที จนครบ ๔๐ คำ แล้วทดสอบทันที โดยมี ๔ คำ ให้เลือกเพียงคำเดียวที่ใดเรียนมาแล้ว หลังจากทดสอบทันทีแล้วจะทดสอบอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเวลาผ่านไป ๔๘ ชั่วโมง แต่ไม่บอกให้เด็กรู้ว่า จะทดสอบซ้ำอีก การทดสอบจะให้เวลาตอบคำละ ๒๐ วินาที

การเก็บและรวบรวมข้อมูล

เมื่อผู้รับการทดลองได้รับการทดลองครบทุกคนแล้ว ผู้วิจัยนำกระดาษคำตอบแยกเป็น ๔ ประเภท คือ ชั้นประถมปีที่ ๒ สอบทันที และเว้นระยะเวลา ๔๘ ชั่วโมง ชั้น

ประณปีที่ ๒ สอบทันที และเว้นระยะเวลา ๔๘ ชั่วโมง การให้คะแนนตรวจให้คะแนนทั้งคำ
ตอบที่จำได้ และคำตอบที่นึก แต่คำตอบที่นึกจะถือว่าตอบผิดมาทางคำประเภทใด ไม่ว่าผู้รับการ
ทดลองจะตอบมาทางคำประเภทใดจะได้อ ๑ คะแนน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีเดียวกันทั้งชั้นประณปีที่ ๒ และชั้นประณปี
ปีที่ ๒ รวมทั้งการทดสอบทันที และเว้นระยะเวลา ๔๘ ชั่วโมง ตามลำดับดังนี้

๑. ทาคาเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการทดสอบทันที และ
เว้นระยะเวลา ๔๘ ชั่วโมง ของเด็กชั้นประณปีที่ ๒ และชั้นประณปีที่ ๒
๒. วิเคราะห์ความแปรปรวนสองชั้น (Two-factor Experiment with
Repeated Measures on One Factor) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนที่ตอบผิดมาทางคำเสียง
พ้อง คำสัมพันธ์ความหมาย และคำกลอง ๆ ในการทดสอบทันที และเว้นระยะเวลา ๔๘ ชั่วโมง
ของเด็กชั้นประณปีที่ ๒ และชั้นประณปีที่ ๒
๓. เปรียบเทียบร้อยละผิดคิดเป็นรายการตามแบบนิวแมน-คูลส์ (Newman-
Keuls Test)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง วิธีจำคำแบบสัมพันธ์ความหมาย และแบบเสียงพ้อง ของนักเรียนชั้น
ประณปีที่ ๒ และชั้นประณปีที่ ๒ ปรากฏผลสรุปได้ดังนี้

๑. เด็กในระดับชั้นประณปีที่ ๒ ตอบผิดทางคำเสียงพ้อง มากกว่าคำสัมพันธ์ความ
หมาย
๒. เด็กในระดับชั้นประณปีที่ ๒ ตอบผิดทางคำสัมพันธ์ความหมายมากกว่าคำเสียง
พ้อง
๓. เด็กในระดับชั้นประณปีที่ ๒ ตอบผิดทางคำเสียงพ้องมากกว่าเด็กในระดับชั้น
ประณปีที่ ๒

๔. เด็กในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ตอบผิดทางคำสัมพันธ์ความหมายไม่แตกต่างกับเด็กในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ซึ่งคำนึงกับสมมุติฐานข้อ ๔ ที่ใดตั้งไว้

๕. เด็กในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ตอบผิดทางคำเสียงพ้อง และคำสัมพันธ์ความหมายมากกว่าค่ากลาง ๆ

๖. เด็กในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ตอบผิดทางคำสัมพันธ์ความหมายมากกว่าค่ากลาง ๆ แต่ตอบผิดทางคำเสียงพ้องไม่แตกต่างจากค่ากลาง ๆ

ขอเสนอแนะ

๖.๑ การจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนทางคำภาษานั้น ครูผู้สอนจะใช้วิธีการสอนให้สอดคล้องกับวิธีการที่เด็กใช้ช่วยในการจำคำ เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ในการจัดการสอนเด็กเล็ก ครูผู้สอนควรจะเน้นในเรื่องเสียงของคำมากกว่าเรื่องอื่น ในขณะการสอนเด็กโตครูผู้สอนควร จะเน้นในเรื่องความหมายของคำ

๖.๒ แนวทางในการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรที่อยู่ในระดับชั้นที่ต่างกันมาก คือชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ทั้งนี้ในการวิจัยครั้งต่อไป อาจจะใช้กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับชั้นเรียนที่ไม่ต่างกันมาก ๆ อาจจะเป็นชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ เพื่อศึกษาดังแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงวิธีการจำคำจากจำเสียง เป็นจำความหมาย.